

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **H. L. H.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. MV-167590-5/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 20. 2. 2017, č. j. MV-167590-5/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 11. 2016, č. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

j. OAM-556-47/ZR-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce obecně předeslal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgány obou stupňů v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutečný stav věci, nerespektovaly povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc vyplývající z § 4 odst. 1 téhož zákona a žalovaný porušil také § 2 správního řádu, § 77 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce napadené rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Napadené rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce měl za to, že správní orgány tento neurčitý právní pojem nesprávně interpretovaly a nesprávně s ním operovaly. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 51/2009, na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobyťová směrnice“), a na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 10. 1975, sp. zn. C-36/75, ze dne 27. 10. 1977, sp. zn. C-30/77, ze dne 19. 1. 1999, sp. zn. C-348/96, ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. C-482/01 a C-493/01, ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. C-503-03, nebo ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. C-441/02. Žalobce zdůraznil, že předchozí odsouzení za trestný čin, ani za zvlášť závažný zločin, samo o sobě ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Konstatoval, že správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010 žalobce poznamenal, že je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Zdůraznil, že ani v jednom z případů prohřešků mu nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, což svědčí o tom, že nedošlo k závažnému narušení veřejného pořádku.
4. Podle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou ohledně neprovedení výslechu žalobcovy sestry. Za situace, kdy řízení bylo zahájeno dne 9. 3. 2015 (více než dva roky před vydáním napadeného rozhodnutí), a s přihlédnutím k nečinnosti správních orgánů považoval žalobce za absurdní neprovedení předmětného výslechu s odkazem na hospodárnost a rychlost správního řízení a odmítl osočování svého zástupce z bezdůvodného prodlužování řízení a oddalování rozhodnutí, což podle něj ani nebylo podloženo spisovým materiálem. Žalobce upozornil na důkazní břemeno správních orgánů a podotkl, že jeho sestra je s ním po celou dobu pobytu na území České republiky v úzkém kontaktu, dlouho spolu sdíleli společnou domácnost, a proto její výslech pokládal za

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

esenciální. Žalobce uzavřel, že v důsledku neprovedení výsledku jeho sestry nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

5. Za další vadu řízení žalobce označil neustanovení své manželky účastníkem řízení, aby mohla řádně hájit jeho práva. Uvedl, že výsledkem jeho manželky by správní orgán zjistil intenzivní vazby k žalobci. Podle žalobce došlo k porušení § 27 odst. 2, § 36 odst. 1, a odst. 3 správního řádu, neboť jeho manželka je bezpochyby osobou, u které rozhodnutím správního orgánu dojde ke značnému dotčení jejích práv a povinností a k porušení práva na spravedlivý proces.
6. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce také v tom, že žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Správní orgány podle žalobce nerefletovaly, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013. Podle žalobce správní orgány nezjistily všechna hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí k osobě žalobce a k jeho rodinným příslušníkům. Žalobce uvedl, že na území České republiky žije již 21 let, má zde vytvořeno veškeré zázemí, má zde manželku N. R., svou sestru a matku a je plně integrován do společnosti, o čemž svědčí i precizní znalost českého jazyka. Zrušení povolení k trvalému pobytu by mělo podle žalobce fatální dopad do jeho soukromého a rodinného života a rovněž do života jeho rodiny. Žalobce popřel, že by vztah s manželkou začal rozvíjet až po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Upřesnil, že se s manželkou seznámil v polovině roku 2014, a podotkl, že datum svatby nelze považovat za počátek vztahu, jak to činily správní orgány, které překrucovaly prokázané skutečnosti. Žalobce připustil, že se mladickou nerozvážností dopustil několika prohřešků, avšak v porovnání s vytvořenými vazbami na území České republiky se napadené rozhodnutí žalobci jeví jako naprosto nepřiměřené, neboť se ze svých prohřešků poučil, má v úmyslu žít spořádaným a klidným životem, chtěl by pobývat v České republice se svou manželkou, zplodit potomka a nechat minulost minulostí. Žalobce se domníval, že si zaslouží druhou šanci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Poukázal na to, že žalobce se nedopouštěl pouze bagatelní kriminality a mladické nerozvážnosti, ale byl již osmkrát odsouzen, naposledy v době, kdy s ním bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, a proto je podle žalovaného namístě závěr o absenci respektu žalobce k právnímu řádu České republiky. Žalovaný konstatoval, že žalobce způsobem svého života a svým chováním jednoznačně prokázal, že si nynější pobytové oprávnění na území České republiky nezaslouží, neboť si jej neváží. K námitce žalobce, že skutečný stav věci byl v daném případě zjištěn nedostatečně, neboť správní orgány nevyslechly žalobcovu sestru, žalovaný uvedl, že tato se mohla v řízení vyjádřit písemně a není jasné, co by mohl tento výsledek přinést. Pro úplnost žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Žalovaný odmítl, že žalobcova manželka měla být účastníkem řízení. Podotkl, že rodinní příslušníci žalobce nemohou být považováni za účastníky řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť toto povolení opravňuje jen tu osobu, jíž bylo vydáno. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63, a dodal, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že připuštění účastenství žalobcovy manželky by znamenalo porušení rovnosti všech před zákonem a porušení zásady legitimního očekávání, přičemž tato dlouhodobá praxe žalovaného nikdy nebyla shledána nezákonnou. K otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí žalovaný poznamenal, že žalobce se očividně ze svých prvých odsouzení nepoučil a nerespektuje právní řád České republiky, tím pádem nelze ani hovořit o jeho řádné integraci, když byl již osmkrát pravomocně odsouzen. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

8. K jednání soudu konanému dne 27. 5. 2020 se žalobce bez omluvy nedostavil.
9. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání odkázal na obsah správního spisu, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření žalovaného k žalobě.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku, dostatečně se nevypořádal s odvolací námitkou ohledně neprovedení výsledku žalobcovy sestry a dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že otázkou závažného narušení veřejného pořádku se žalovaný zabýval na stranách 4 a 5, kde vysvětlil, proč nelze akceptovat žalobcem přdestřený výklad tohoto institutu, a zdůraznil žalobcovu aktuální trestnou činnost. Následně se žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolací námitkou týkající se neprovedení výsledku žalobcovy sestry, přičemž uvedl, že tento úkon je nadbytečný, neboť žalobcova sestra s ním nesdílí společnou domácnost, je dospělá, zaopatřená a vede samostatný život. Žalovaný v této souvislosti rovněž poznamenal, že žalobci nic nebránilo předložit písemné vyjádření své sestry, na což měl dostatek času. Přiměřenosti napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval na stranách 6 a 7 a poté na stranách 8 a 9 porovnával intenzitu narušení veřejného pořádku s intenzitou zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Za situace, kdy žalobce neupřesnil, jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétní skutečnosti žalovaný opomenul hodnotit, případně jaké úvahy v napadeném rozhodnutí konkrétně postrádá, považuje soud odůvodnění napadeného rozhodnutí za naprosto dostatečné.

13. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.
14. Dále se soud zaměřil na námitku, že žalobcova manželka měla být účastníkem správního řízení, aby mohla řádně hájit jeho práva, a že v té souvislosti došlo k porušení § 27 odst. 2, § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, ke značnému dotčení jejích práv a k porušení práva na spravedlivý proces. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, případně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že ani v projednávané věci žalobci nepřislouží namítat údajné zkrácení práv jiných osob, byť žalobci blízkých, neboť nepřipuštění žalobcovy manželky jako účastníka správního řízení nepředstavuje zásah do žalobcových práv. Pokud se tato osoba cítila nějak zkrácena na svých právech žalobou napadeným rozhodnutím, nic jí nebránilo v tom, aby je sama napadla žalobou, případně aby se již v průběhu správního řízení domáhala postavení účastníka řízení, což ovšem neučinila. Žalobcovu argumentaci vztahující se k účastenství jeho manželky proto soud vyhodnotil jako irelevantní.
15. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že správní orgány v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutečný stav věci. Konkrétně žalobce rozporoval neprovedení výsledku své sestry a tvrdil, že výsledkem jeho manželky by správní orgán zjistil intenzivní vazby k žalobci. Soud především konstatuje, že žalobcova manželka byla v řízení vyslechnuta jako svědkyně dne 9. 3. 2016, tudíž v tomto ohledu nepovažuje soud výhrady k rozsahu zjištění skutkového stavu za relevantní. Výslech žalobcovy sestry soud ve shodě se správními orgány vyhodnotil jako nadbytečný. Žalobce by si měl uvědomit, že výslech své sestry navrhl až dne 5. 10. 2016 v reakci na seznámení s podklady rozhodnutí s tím, že sestra se podle žalobce měla vyjádřit ke vztahu se svým bratrem a k jeho osobnímu životu. Soud zdůrazňuje, že žalobce nepřednesl žádná konkrétní relevantní tvrzení, která by mohla být výsledkem jeho sestry prokázána, sám o svém vztahu se sestrou nic netvrdil a ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního spisu je zjevné, že žalobcova sestra se žalobcem v době správního řízení nesdílela společnou domácnost. Její výslech by tak podle názoru soudu nebyl relevantní a nemohl by přispět k lepšímu zjištění skutečného stavu věci. Veškeré námitky zpochybňující neprovedení výslechu žalobcovy sestry proto soud shledal nedůvodnými a dodává, že správní orgány vzaly v úvahu všechny podstatné okolnosti daného případu (opatřily si aktuální opis z evidence Rejstříku trestů a rozhodnutí v trestních věcech žalobce), aniž by přitom žalobce v průběhu správního řízení jakkoli zkrátily na jeho právech, neboť poskytly žalobci dostatečný prostor k vyjádření i k předkládání a navrhování důkazů. Soud uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v rozsahu odpovídajícím okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.

16. Poté soud přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících vlastní zrušení žalobcova trvalého pobytu. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *„Ministerstvo [vnitř] platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
17. V projednávané věci správní orgány z obsahu evidence rejstříku trestů ze dne 29. 8. 2016 zjistily, že žalobce byl v osmi případech pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu. Rozhodnutím Okresního soudu v Děčíně ze dne 7. 10. 2005, sp. zn. 4 T 245/2005, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“) a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku se zkušební dobou do 1. 5. 2008. Rozhodnutím Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 12. 2006, sp. zn. 4 T 180/2006, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d trestního zákona a trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona, za což mu byl uložen peněžitý trest 10 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na osmnáct měsíců. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 7. 8. 2008, sp. zn. 4 T 174/2008, který nabyl právní moci dne 19. 9. 2008, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), d) trestního zákona a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce osmi měsíců se zkušební dobou do 19. 9. 2012. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. 3 T 85/2010, který nabyl právní moci dne 7. 10. 2010, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e) trestního zákona a trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku se zkušební dobou do 7. 4. 2012 a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 1. 2013, sp. zn. 3 T 359/2011, který nabyl právní moci dne 5. 3. 2013, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen trest obecně prospěšných prací v rozsahu 300 hodin a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dva roky. Rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 5. 4. 2013, sp. zn. 4 T 101/2011, který nabyl právní moci dne 5. 4. 2013, byl žalobce uznán vinným ze spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestného činu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce pěti měsíců se zkušební dobou do 5. 10. 2014. Trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 2. 2015, sp. zn. 4 T 49/2014, který nabyl právní moci dne 4. 2. 2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen peněžitý trest 40 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na třicet měsíců. Trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 37 T 40/2016, který nabyl právní moci dne 23. 7. 2016, byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jedenácti měsíců se zkušební dobou do 23. 7. 2019 a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na tři roky. Naposledy uvedeného trestného činu se žalobce dopustil dne 21. 5. 2016, tj. po zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu (dne 9. 3. 2015), a z výroku citovaného trestního příkazu současně vyplývá, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoli mu byl již dne 2. 5. 2015 uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu třiceti měsíců s účinností do 4. 8. 2018 a řidičský průkaz mu byl zadržen již dne 30. 7. 2006. Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud zkoumal, zda byly naplněny podmínky výše citovaného § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. zda žalobce opakovaně závažně narušil veřejný pořádek.

18. Výkladem tohoto právního pojmu se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU nebo jeho rodinného příslušníka uvedený v § 87l odst. 1 písm. a) zákona ... o pobytu cizinců ... spočívající v tom, že tato osoba „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“*, je nutno posuzovat obdobně jako tentýž důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona pro vyhoštění takové osoby, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Pokud správní orgán zvažuje, zda za závažné narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona ... o pobytu cizinců ... pokládat konkrétní trestnou činnost držitele povolení k trvalému pobytu, musí mj. zohlednit, kdy k této trestné činnosti došlo, tedy jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život.“ S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že jsou plně aplikovatelné i v projednávané věci při výkladu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které rovněž pracuje s pojmem veřejného pořádku.
19. Soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány, že žalobce představuje aktuální a skutečné ohrožení pro veřejný pořádek České republiky, neboť se soustavně od roku 2005 dopouští úmyslné trestné činnosti, za kterou byl již osmkrát odsouzen. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek zvyšuje i ta okolnost, že s páčáním úmyslné trestné činnosti nepřestal ani po zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť posledního trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za který byl odsouzen trestním příkazem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. 37 T 40/2016, se dopustil v době, kdy již věděl o zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť oznámení o zahájení řízení mu bylo doručeno dne 9. 3. 2015 a prvotní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které následně žalovaný zrušil, mu bylo doručeno dne 15. 5. 2015. Soud pokládá za významné, že žalobce si byl vědom, že mu reálně hrozí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a ani to jej neodradilo od páčání další trestné činnosti. Tento závěr nelze zpochybnit ani tvrzením, že žalobce nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale pouze k trestům alternativním či podmíněným, neboť podmínkou aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců není odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tento argument navíc soud považuje za pokus o bagatelizaci žalobcovy trestné činnosti, které je však závažná, a to mimo jiné i svým rozsahem a dlouhodobostí (nejméně od roku 2005 do roku 2016). Vzhledem k tomu, že žalobce páchal trestnou činnost v období zhruba jedenácti let, těžko lze hovořit o mladické nerozvážnosti. Ani tento pokus o bagatelizaci žalobcova protiprávního jednání nemůže soud akceptovat.

20. Podle názoru soudu jednoznačně došlo k naplnění důvodu pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce se i přesto, že na území České republiky žije již od roku 1996, neustále a opakovaně dopouští trestné činnosti, kterou lze označit za závažnou (drogová trestná činnost, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, krádeže, výtržnictví a maření úředního rozhodnutí a vykázání). Soud tedy v tomto směru uzavírá, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a navíc je důvodné nebezpečí, že by tak mohl činit i do budoucna, neboť podle jeho dosavadního způsobu života se dá říci, že jeho životním stylem je právě páčání trestné činnosti a že žalobce postrádá jakýkoli respekt k českému právnímu řádu.
21. S ohledem na výše uvedené soud shrnuje, že správní orgány zcela správně interpretovaly pojem závažného narušení veřejného pořádku a oprávněně dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním tento pojem naplnil, neboť svým opakovaným páčáním úmyslné trestné činnosti a absencí respektu k českému právnímu řádu představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmů společnosti. Správní orgány při tomto hodnocení řádně zohlednily individuální okolnosti žalobcova života a přihlédly i k jeho celkové životní situaci. Tím podle názoru soudu správní orgány zcela vyhověly požadavkům vyplývajícím z žalobcem citované judikatury Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie, aniž by porušily jakékoli ustanovení pobytové směrnice. Veškeré žalobní námitky zpochybňující oprávněnost aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců proto soud vyhodnotil jako nedůvodné a nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že žalovaný zmíněné ustanovení porušil.
22. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že se jedná o neurčitý právní pojem, jak ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, dostupných na www.nssoud.cz. Správní orgány při svém rozhodování musí vážit kritéria, která vypočítává § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna v zákoně uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit pouze ty důvody, které jsou v daném případě specifické, a nikoli ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

109/2013-34, dostupný na www.nssoud.cz). Těmto povinnostem správní orgány v projednávané věci dostály a řádně zjistily všechna relevantní hlediska pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

23. Zdejší soud zdůrazňuje, že hlavní odpovědnost za vznik situace, která v konečném důsledku vyvolala zásah do žalobcova soukromého a rodinného života i do života jeho rodiny, nese právě samotný žalobce, který se na území České republiky dlouhodobě a opakovaně dopouštěl trestné činnosti, a tím zavinil příčinu k vydání napadeného rozhodnutí. Za této situace nelze přisvědčit jeho tvrzení, že je plně integrován do české společnosti, když není schopen se právní úpravě přizpůsobit a zákony dodržovat. Žalobce dokonce páchal trestnou činnost i v době, kdy mu již bylo známo, že je vedeno řízení o zrušení platnosti jeho trvalého pobytu na území České republiky z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku z jeho strany, a v podstatě ani tato skutečnost jej neodradila od dalšího protiprávního (trestného) jednání. Tím je podle názoru soudu dána značná závažnost narušení veřejného pořádku, která by při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí mohla být vyvážena jen zcela mimořádnými okolnostmi.
24. Za takovou mimořádnou okolnost soud nepovažuje fakt, že žalobce má na území České republiky nezletilou dceru V. H., narozenou „X“, neboť podle zprávy Městského úřadu Železný Brod ze dne 16. 11. 2015 vycházející z informací od její matky P. H. se žalobce se svou dcerou nestýká, nezajímá se o ni a neplatí výživné, viděl ji naposledy, když jí byly dva měsíce, a dcera jej nezná. Obdobné údaje sdělila P. H. i Policii České republiky při pobytové kontrole provedené dne 13. 11. 2015. Věrohodnost tohoto zjištění potvrzuje i skutečnost, že se žalobce o své nezletilé dceři zmínil poprvé až v odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a to zjevně účelově, neboť v žalobě již na svou dceru opět zapomněl. Soud tak dospěl k závěru, že za situace, kdy se žalobce s nezletilou dcerou zjevně nestýká, nebude mít rozhodnutí žádný dopad do jeho rodinného života ve vztahu k nezletilé dceři.
25. Dále žalobce zmiňoval znalost českého jazyka, která je však sama o sobě z hlediska dopadů napadeného rozhodnutí irelevantní. Bez významu podle názoru soudu zůstává i délka žalobcova pobytu na území České republiky, neboť ani žalobcem zdůrazňovaných 21 let nestačilo k tomu, aby se naučil dodržovat český právní řád a respektovat své zákonné povinnosti. K žalobcově poznámce, že na území České republiky žijí jeho matka a sestra, soud podotýká, že žalobce o svém vztahu k nim nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, která by bylo možné při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí hodnotit, tudíž pobyt žalobcovy matky a dcery na území České republiky není způsobilý ovlivnit závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
26. V kontextu žalobcova přístupu k jeho nezletilé dceři (nezájem, neplacení výživného, žádný kontakt a využití její existence toliko pro účely zabránění zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu) soud hodnotil také další žalobcovy rodinné vztahy. Soud nepřehlédl, že v doplnění odvolání ze dne 29. 6. 2015 žalobce zmínil toliko existenci své nezletilé dcery, přičemž zamlčel, že se s ní nestýká a neplatí výživné, poukázal na pobyt své matky a sestry v České republice a pouze obecně poznamenal, že zde má i přítelkyni, aniž by zmínil, že plánují svatbu, která se uskutečnila již dne 25. 7. 2015. Žalobce pak ještě v podání ze dne 19. 1. 2016 označil svou manželku N. R. za svou družku a teprve dne 9. 3. 2016 předložil oddací list. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce na prvotní rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (rozhodnutí ze dne 28.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4 2015) reagoval následnou svatbou s N. R. (rozhodnutí doručeno dne 15. 5. 2015, manželství uzavřeno dne 25. 7. 2015), když navíc žalobce v době uzavření manželství věděl, že mu reálně hrozí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v České republice. Podle názoru soudu se tak žalobce nemůže dovolávat existence manželství jako skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud poznamenává, že správní orgány nepovažovaly datum svatby za počátek žalobcova vztahu s jeho manželkou a zjištěné skutečnosti nijak nepřekrcovaly. Soud rovněž nepřehlédl, že o svém plánu zplodit s manželkou potomka se žalobce poprvé zmínil až v žalobě, což vnímá soud opět jako účelové tvrzení, nehledě k tomu, že žalobce již jednoho potomka má, ovšem dceři se nijak nevěnuje, nestýká se s ní, ani neplatí výživné.

27. Žalobce by si měl uvědomit, že povolení k trvalému pobytu je nejvyšším pobytovým oprávněním, které v mnohém zrovnoprávňuje cizince se státními občany České republiky, a proto je na získání a udržení tohoto pobytového oprávnění třeba klást zvýšené nároky. Žalobce se však na území České republiky dopouštěl opakovaně trestné činnosti (nikoli bagatelní a nikoli z mladické nerozvážnosti) a tohoto pobytového oprávnění si nevážil, tudíž soud pokládá za zcela adekvátní, že tento benefit byl žalobci odebrán. Soud neuvěřil žalobcovu tvrzení, že se ze svých prohřešků poučil a má v úmyslu žít spořádaným a klidným životem, neboť ani zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jej neodradilo od dalšího páčání trestné činnosti. Zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu bude představovat jistý zásah do žalobcova života, v kontextu jeho jednání a všech zjištěných okolností případu však podle názoru soudu nepůjde o zásah nepřiměřený, tudíž žalovaný neporušil § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobci navíc nic nebrání v tom, aby požádal o jiný pobytový statut, případně aby svůj soukromý a rodinný život realizoval distančně či mimo území České republiky.
28. K obecné poznámce, že správní orgány nerespektovaly povinnost vycházet dotčeným osobám vstříc vyplývající z § 4 odst. 1 správního řádu, soud uvádí, že žalobce neupřesnil, v čem konkrétně toto pochybení spatřoval, a proto se k tomu soud nemohl blíže vyjádřit. Soud zároveň nezjistil ani žalobcem obecně tvrzené porušení povinností odvolacího orgánu ze strany žalovaného, ani nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou by žalovaný aproboval.
29. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem, respektuje základní zásady správního řízení, je dostatečně odůvodněno a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)